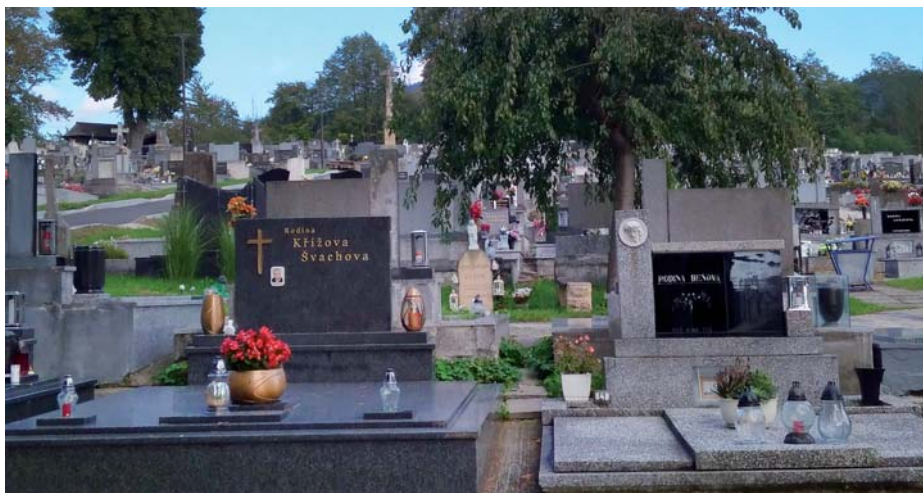

Farní měsíčník

Listopad 2022 ● číslo 11 ● 27. ročník

Zpravodaj Římskokatolické farnosti sv. Václava ● Brumov-Bylnice ● Sv. Štěpán ● Sidonie

„Proti narození a smrti není léku. V mezidobí si zachovej radost.“
(George Santayana)

PROČ SE MODLIT ZA ZEMŘELÉ?

Jaký smysl má modlit se za mrtvé, když ti v očistci stejně půjdou do nebe a těm v pekle stejně nic nepomůže?

V druhé knize Makabejské čteme, že Juda Makabejský, vůdce židovských bojovníků za svobodu, vybral příspěvek a poslal ho do Jeruzaléma kněžím, aby obětovali oběť za hříchy za ty, kdo zemřeli. Autor knihy to komentuje takto: „Udělal to velmi krásně a vznešeně, protože myslel na vzkříšení. Kdyby totiž nebyl přesvědčen, že zabítí vstanou z mrtvých, tak by modlitba za mrtvé byla zbytečnou a směšnou, ale pokud si myslel, že pro ty, kdo zbožně usnuli, je připravena nejkrásnější odměna – to byla svatá a zbožná myšlenka. Proto nechal přinést smírnou oběť za ty, kdo byli zabiti, aby byli osvobozeni od hříchu.“ (2. Mak 12, 43 b. – 45)

Text mluví sám za sebe. Na jiném místě knihy Sirachovcovy čteme: „Mějte dar milosti pro každého, kdo žije, ani mrtvým neodpírejte znamení náklonosti.“ (Sir 7, 33) V Tobiášově knize čteme: „Položte své chleby na hrob spravedlivých, ale hříšníkům nedávejte.“ (Tób 4, 16)

Svatý Pavel v 2. listu Timoteovi prosí Boha, aby se smiloval nad zesnulým

Oneziforem. (Tim 1, 16 – 18) Nejen Písmo svaté hovoří o modlitbě za ty, kteří z tohoto světa odešli. Stovky křesťanských náhrobků z 2. – 3. stol. obsahuje prosby za spásu zemřelých. O modlitbě za zemřelé se zmiňují i církevní otcové: Klement Alexandrijský, sv. Augustýn, sv. Tomáš - písař ve středověku. Již na konci 2. stol. Tertulián vyhrožuje jedné vdově, že se nemodlí za duši svého zesnulého manžela. Sv. Jan Pavel II. necelé dva roky před svou smrtí řekl: „Modlitba za zemřelé je důležitou povinností, protože i když odešli v milosti a v přátelství s Bohem, mohou ještě potřebovat poslední očistu, aby dosáhli nebeské radosti.“ A papež František během jedné katecheze poukázal na to, že modlitba za zemřelé je výrazem vděčnosti za svědectví těch, kteří nás opustili a za dobro, které vykonali. Vzpomínka na mrtvé, péče o hroby a modlitba jsou svědectvím důvěryhodné naděje, která pramení z přesvědčení, že smrt není posledním slovem lidského osudu, protože člověk je určen k nekonečnému životu, který má své kořeny a naplnění v Bohu. A to je katolická pravda, krásná a plná naděje z milosrdenství Pána, který touží po naší spáse.

o. Richard

DUCHOVNÍ SLOVO

STĚHOVÁNÍ NA HŘBITOV

Svátek všech věrných zemřelých, lidově Dušiček, křesťané patrně převzali ze starších „pohanských“ kultů, kterým dnes říkáme uctívání předků. Když přijde starší člověk na hřbitov, jde tam za lidmi, kteří mu byli blízcí, které měl rád a na které rád vzpomíná. Pokud se v životě moc nestěhoval, může tam také sledovat, jak se jeho dávní spolužáci jeden po druhém stěhují na hřbitov a připomínají mu mladá léta, na která rád vzpomíná.

V čem se křesťanský pohled na smrt liší?

Na tom se jako křesťané také podílíme, chodíme na hřbitov s květinami a svíčkami a zejména my starší vzpomínáme. Biblická čtení o vzkříšení (např. Lk 20, 27-38) nám ale ukazují, v čem a jak se křesťanský pohled na smrt a křesťanská památka zemřelých od téhle prastaré a obecně lidské představy liší.

Člověk, který jen vzpomíná a vrací se do svého mládí, zůstává sám a uzavřený do sebe. I když měl své zemřelé opravdu rád, vidí jen to, že už zde nejsou a že tu po nich zůstal jako osamělý sirotek. Může mít pocit, že i on sám už jen čeká, kdy se k nim připojí v holém zániku.

Proti tomu se biblické čtení ohrazuje, a to hned v několika ohledech. Zemřelí jistě nejsou mezi námi a i křesťan má zármutek, když mu někdo zemře. Ostatně i Ježíš plakal nad zemřelým Lazarem. Zároveň ale také věříme, že i zemřelí jsou v Božím náručí, takže se za ně můžeme modlit. A i když si nedovedeme představit jak, přece máme naději, že se tam s nimi jednou setkáme. Kříže na hrobech neznamenají, že jsme nad někým „udělali kříž“, že „je s ním amen“ čili konec, jak se často říká. Je naopak znamením vzkříšení a naděje, že zemřelé Bůh jednou vzkřísí – podobně jako vzkřísil ukřižovaného Krista. Pro křesťana těžká věc, ať je to smrt našich

blízkých nebo naše vlastní. Ani pro Krista nebylo lehké zemřít, ale vzal na sebe kříž a smrt právě proto, aby na něm Bůh ukázal, že ani smrt lidský život úplně nekončí. Že Bůh, který nás stvořil a do života postavil, se o nás dokáže dobře postarat, i když tento život skončí. Jak to udělá, nikdo nemůže vědět, ale že to udělá – a to lépe, než si dovedeme představit – to je součástí naší víry. „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“ (1 K 2,9)

Jan Sokol, Naděje na neděli

NAŠE FARNOST DNES

Z FARNÍCH MATRIK – ŘÍJEN 2022

Pokřtěni byli:

Ondřej Jedlička
Anna Vančuříková
Adam Jakub Holba
Matyáš Vincent Kolínek
Viktorie Marie Švach
Vojtěch Naňák
Tomáš Tulpa

Pohřbeni byli:

Václav Bačo (83 let)
Marie Krahulcová (71 let)
Marek Divoš (44 let)
Stanislava Gajdošíková (80 let)

Bylo:

- Modlitba růžence půl hodiny přede mší sv. (v úterý a pátek se modlily děti)

- Památka Panny Marie Růžencové
- Přijetí svátosti biřmování při mši sv.
- Fatimská pobožnost
- Světový den modliteb za misie – misijní neděle

Bude:

- Změna času – mše sv. od 17. 00 hod.
- 1. 11. slavnost Všech Svatých – dušičková pobožnost na hřbitově (po večerní mši sv.)
- 2. 11. vzpomínka na všechny zemřelé – Památka zesnulých
- 13. 11. v 15. 00 hod. Fatimská pobožnost

- 20. 11. Slavnost Ježíše Krista Krále – konec liturgického roku
- 25. – 26. 11. lektorský kurz ve Val. Kloboukách
- 27. 11. 1. neděle adventní, při mších sv. svěcení adventních věnečků

PROGRAM DENNÍHO STACIONÁŘE

- 3. 11. VÝROBA KERAMICKÉ MISKY v 9.30 hod.
- 8. 11. MŠE SVATÁ V DENNÍM STACIONÁŘI v 9.30 hod.
- 9. 11. PEČENÍ SVATOMARTINSKÝCH ROHLÍKŮ v 9. 00 hod.
- 16. 11. MUZIKOTERAPIE S PANÍ LENKOU KALÍKOVOU v 9. 30 hod.
- 25. 11. VÝROBA ADVENTNÍCH VĚNEČKŮ V 9.00 hod. - prosíme přineste si vlastní vytvořené základy

HODOVÁ MŠE (28. 9.)

Ve středu 28. 9. jsme prožívali krásnou Slavnost patrona našeho kostela sv. Václava. Hlavním celebrantem a kazatelem byl pluk. generálního štábu Jaroslav Knichal – hlavní vojenský kaplan. Svatý Václav byl světec naší země, dokázal přijat odpovědnost. V kázání zaznělo, že je na nás, jak dokážeme spolupracovat s Boží milostí. Do kostela chodíme prosit o sílu zvládnout životní roli, ve které jsme. Ale je důležité, jak se pak chováme za dveřmi kostela.

Fm

Hodová mše sv.

SVÁTOST BIŘMOVÁNÍ (9. 10.)

V říjnu biskup Antonín udělil v našem kostele 22 biřmovancům svátost biřmování. Uvedl přirovnání, kde nebeský Otec má dvě paže. První ruka objímá při křtu, to je Boží Syn. Druhá ruka objímá při biřmování a to je Duch svatý.

Milí biřmovanci, nechte se obejmout Boží láskou.

Fm

Biřmování

Přípravu na biřmování jsme zahájili minulý rok v září. Po celou dobu přípravy jsme se pravidelně scházeli v kostele na katechezi a poté se sdíleli o jednotlivých tématech v malých skupinkách. Bylo pro nás všechny obohacující slyšet názory a postoje ostatních. Měli jsme skvělé vedoucí, kteří se nebáli nám otevřít a podělit o své zkušenosti. Velkým přínosem byla pro nás duchovní obnova na poutním místě na Velehradě. Prošli jsme si kurzem FILIP, který nám ve spolupráci s otcem zprostředkovalo společenství Projekt ON z Valašských Klobouk. Kurz byl složen z přednášek podle kerigma (přeloženo ohlašování, jde o jádro evangelia), modliteb, chval a skupinek na sdílení. Celá akce byla moc požehnaná a už tady se nám Duch svatý dával poznat, někteří zažili svatý setkání s živým Bohem, ale také byli fyzicky uzdraveni. Věřím, že to byl krásný poslední bod před samotným biřmováním. To proběhlo v neděli 9. 10. v našem kostele. Myslím, že tento den zařadíme k těm významným dnům v našem životě a tato zkušenost nikdy z našich srdcí nevyemizí.

Pevně věřím, že si nás Duch svatý povede, kde bude potřeba a budeme stát v Jeho přítomnosti každý den. Moc děkujeme všem, kteří nás na této cestě doprovázeli a zvláště otci Richardovi za trpělivost a ochotu, neměl to s námi totiž vůbec jednoduché.

Za biřmovance Veronika N.

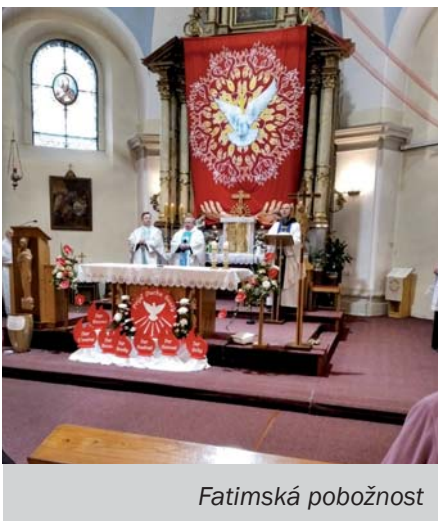

Biřmovanci

FATIMSKÁ POBOŽNOST (13. 10.)

Byl to jubilejní den, kdy jsme si připomněli 105. výročí, kdy se zjevila Panna Maria malým pasáčkům ve Fatimě. Její poselství jsou stále stejná - o následování Ježíše Krista. Kazatelem byl o. Felix Žižka. Děkujeme za krásná slova.

Fm

Fatimská pobožnost

POUTNICKÉ PORTUGALSKO

Fatima – je město, které se nachází 120 km severně od Lisabonu. Dne 13. května 1917 se zde třem malým pastýřům poprvé zjevila Panna Marie. Zjevení se opakovalo následujících 6 měsíců. I přes snahy místních antiklerikánů tuto událost ututlat se na zjevení chodilo dívat stále více lidí. Pasáčci později prozradili 3 tajemství, která jim byla odhalena během zjevení. Poslední tajemství bylo zveřejněno v roce 2000. Podle Vatikánu předpo-

vědělo pokus o atentát na papeže Jana Pavla II., který věřil tomu, že za jeho záchranu stojí intervence Panny Marie. Ačkoliv dětem vyhrožovali místní úředníci a byly několikrát vyslýchány církví, nikdy nezaváhaly v popisu událostí, které Vatikán později prohlásil za zázraky. Papež Jan Pavel II. si k tomuto místu vytvořil opravdu blízký vztah – navštívil ho dvakrát a navrhl, že kulka, kterou byl postřelen, by se mohla vsadit do koruny, kterou má na hlavě socha Panny Marie. Význam Fatimy se odráží v počtu lidí, kteří ji navštíví. Bývá jich více než 4 miliony ročně. Mnozí z poutníků, kteří sem zavítali, byli zázračně uzdraveni.

Zjevení Panny Marie ve Fatimě –

13. května 1917 tři děti pásly malé stádo na Cova da Iria (část Fatimy). Byla to desetiletá Lucia de Jesus dos Santos a její devítiletý bratranec František Marto a sedmiletá sestřenic Hyacinta Martová. Okolo poledne, potom co se jako obyčejně pomodlili růženec, se bavili stavěním domečku z kamenů, které tam ležely, na místě kde dnes stojí bazilika. Náhle uviděli silné světlo; mysleli si, že se zablýsklo, a proto se rozhodli odejít, ale když se znovu zablýsklo a osvitil se prostor, viděli nad malým dubem (na místě kde je dnes Kaple

Fatima-bazilika

Fatima-kaple Zjevení Cova da Iria

zjevení) *Paní jasnější než slunce*, která měla v rukách bílý růženec. Paní pověděla třem pastýřům, že je potřeba hodně se modlit a pozvala jich vracet se na Cova da Iria následujících pět měsíců vždy 13. v tu jistou dobu. Děti tak udělaly a 13. června, července, srpna, září a října se jim Paní zjevila a hovořila s nimi na Cova da Iria. Při posledním zjevení 13. října, za přítomnosti okolo 70 000 lidí, Paní pověděla, že se nazývá *Královna růženec* a žádala, aby na tom místě postavili kapličku k její úctě. Po zjevení všichni účastníci byli svědky zázraku, který byl dětem slíbený v červenci a v září – slunce, podobné stříbrnému kotouči, bez obtíží ho bylo možné pozorovat, se točilo okolo své osy jako ohnivá koule a zdálo se, že spadne na zem. Později, když Lucie byla už v řeholi Svaté Doroty ve Španělsku, se jí Madona znovu zjevila (10. prosince 1925 a 15. února 1926 v klášteře v Pontevedra a ještě v noci z 13. na 14. června 1929 v klášteře v Tuy) a prosila o pobožnosti prvních pěti sobot (meditativní modlitba tajemství růženec, svátost smíření a svaté přijímání jako náhradu za hříchy proti Neposkvrněnému Srdci Panny Marie) a zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. Tento požadavek byl už ohlášen 13. července 1917 a zahrnutý v tzv. Fatimském tajemství.

Aljustrel – je vesnička nedaleko od Fatimy, známá tím, že je rodištěm Lucie de Jesus dos Santos, Františka a Hyacinty Martových (známých jako „tři malí pastýři z Fatimy“). Jejich rodné domy slouží nyní jako malá domovní muzea.

Valinhos – je venkovské město asi 500m od vesničky Aljustrel. 19. srpna 1917 se zde třem pastýřům zjevila Panna Maria (protože 13. byly děti odvedené ke starostovi). Toto místo (Loca do Anjo) se proslavilo zjeveními Anděla strážného (také nazývaného Anděl míru – Anjo da Guarda). Sestra Lucie de Jesus dos Santos ve svých Pamětech vypráví, že mezi dubnem a říjnem 1916 se jí, Františkovi a Hyacintě Martovým třikrát zjevil anděl, a vyzval je k modlitbě a pokání. Anděl se identifikoval jako „Anděl míru“ a „Anděl strážný“. Děti řekly, že je Anděl míru naučil dvě modlitby.

Tomáš Surý

K ZAMYŠLENÍ

UMÍME V CÍRKVI POCHVÁLIT A PODĚKOVAT?

Většinou si jako věřící představujeme, že jsme „v církvi“, jako bychom byli členy nějaké organizace. Cítíme se být řadovými pěšáky a vzhlížíme k biskupům – šéfům, které zatěžujeme přílišným očekáváním výkonů, rozhodování a řízení. To je asi první omyl, kterého se dopouštíme. Církev jsme totiž my všichni, kdo jsme pokřtěni. Otázka by spíše měla být položena tak, zda dokážeme být v církvi vděční, vyjadřovat vzájemně díky za svou práci a dát najevo veřejné uznání.

Jsmo i my ochotni chválit?

Z vlastní zkušenosti vím, že panuje jakýsi nepochopitelný ostych ke chválení. Nemyslím tím pokrytecké a licoměrné pochvaly, ale prosté zhodnocení dobré práce, které by pochváleného mělo v jeho díle povzbudit a přinést mu pocit radosti. Ruku na srdce, kdy jsme se odhodlali jít po mši za knězem a říci mu, že tentokrát to kázání opravdu „sedlo“, že nás oslovilo a že se mu zkrátka práce podařila? Možná že nám ani nedochází, že kněz, který dobře cítí slabiny i povedené provedení své promluvy, musí mít pocit, že mluví do zdi. Ohlasem je v nejlepším případě dopis věřícího představeným, kde je nějaká stížnost. Ale chválou velmi šetříme. I kněz je jen a jen člověk a uznání jej potěší, má-li opodstatnění.

Nejde však jen o práci kněží či biskupů, ale i laiků, kteří velmi obětavě uklízejí kostel, připravují květinovou výzdobu, desetiletí konají nelehkou službu kostelníků či pracují s mládeží nebo nacvičují zpěv. Ve všech případech mnoho uznání nedostanou. Vypadá to, jakoby práce pro církev, respektive pro Pána Ježíše, měla být sama o sobě dostatečnou odměnou. Vědomí, že moje práce má smysl, ba dokonce jakýsi smysl „vyšší“, je jistě velmi potřebné. Stejnou měrou ale člověk touží i po tom, aby si jeho snahy někdo všiml.

Katolický týdeník 11/2006

- upraveno

JEŽÍŠ KRISTUS JE KRÁL

Co si vybavíte, když slyšíte slovo král? Pohádkového krále, karetního, filmového, krále komiků, krále diskoték a možná ještě spoustu jiných. Být králem znamená mít světskou moc, území, armádu, žezlo... Taký svobodu, protože král není závislý na libovůli někoho jiného.

Nějaká taková byla i představa Piláta, před kterým Pán Ježíš prohlásil, že je skutečným králem. Pro Piláta bylo ovšem nepochopitelné, jak toto někdo může tvrdit a nemít žádnou z těchto zdánlivě nezbytných královských rekvizit. Jenže právě tyto rekvizity jsou znaky králů a vládců, jejichž panování je limitováno několika roky či desetiletími, zatímco to Kristovo trvá věčně. Je to království, za kterým stojí Bůh. Království pravdy a života, svatosti a milosti, spravedlnosti, lásky a míru.

Ježíš je Král králů, Pán pánů, všemohoucí, vševládny, ale zcela jinak, než bychom čekali, jinak než triumfem. Stal se králem svou poslušností vůči tomu, co chtěl jeho Otec, a pokorou, se kterou přijal záměr vykoupení. I my jsme vyzýváni, abychom ho následovali, abychom se kvůli němu nebáli ponížení, abychom se nebáli zřeknout sami sebe, svých plánů, představ, svých věcí.

Ježíš říká: „Moje království není z tohoto světa. Není vydobyto nějakým vítězným povstáním, ale je darováno. Darováno právě skrze poslušnost.“

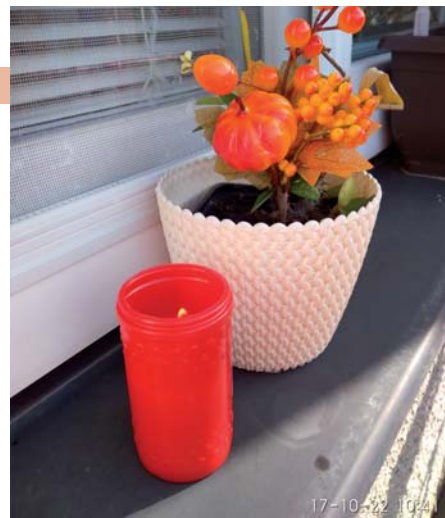
Často jsme svazováni tím, co chceme sami, bez Krista. Jsme svazováni ve svém smýšlení a jednání, svým životem, v němž toužíme po svobodě, která ale záleží jen na nás samotných. „To je můj problém...! Je to moje věc!“ říkáme. Co na to Kristus? „Vzdej se všeho. I sebe, i své svobody. A až to uděláš, potom teprve budeš svobodě blízko. Bude ti darovaná.“ Zní to zvláště, vidíte? Ale on hojností a dary nadmíru zahrnuje právě ty, kteří za ním přicházejí, když všechno opustili.

Ježíš Kristus je skutečný král. Král Vesmíru a světa, ale i tvého života. Je jím natolik, nakolik ho za krále uznáš. Chce být vědomým Králem tvého probuzení a vstávání, Králem ranní modlitby i snídaně, pobytu ve škole i přestávek, Králem tvého studia i přípravy na povolání, Králem tvého smýšlení, mlčení, mluvení i uvažování o tom, jakým způsobem chceš v životě pomáhat druhým, Králem všech tvých vztahů, tvých dopisů, tvých her, tvých zájmů, tvého usínání....

Při posledním soudu se ukáže, že svět se proměňoval k lepšímu pouze činy lásky a ničím jiným. Na konci života zjistíme, že cenu má jen to, co jsme vykonali z lásky ve službě Krista Krále. Tento svátek by nám měl být posilou k přijímání práce pro Boží království.

Je jím skutečně i pro tebe? Modlím se za to, aby byl a aby ses mohl spolu s ním stát požeňnáním pro druhé.

biskup Mons. Vojtěch Cikrle

ČERVENÁ STŘEDA – 23. 11. 2022 Postavme se za svou víru!

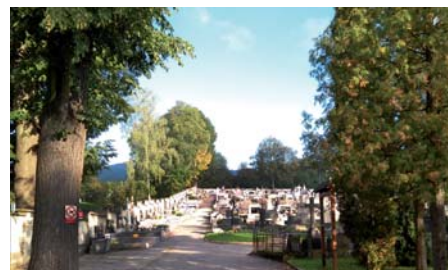
Budovy nasvícené na červeno, lidé se svíčkami v ulicích, všichni propojení modlitbou či jinou připomínkou za ty, kteří trpí ve světě pro svou víru.

Červená středa je iniciativa s heslem Společně za víru a svobodu, která původně vznikla ve Velké Británii. Jejím cílem je propagovat toleranci ve společnosti a podpořit solidaritu s těmi, kdo jsou pronásledováni pro víru či být hlasem proti násilí a útlaku věřících nebo náboženských skupin. Červená je barva krve, mučednictví, světlo je symbolem naděje v temnotách.

První ročník proběhl v roce 2016 ve Velké Británii a v České republice se iniciativa koná od roku 2018. Každoročně se tato akce koná ve stejný den také v dalších světových metropolích (př. v Londýně, Bratislavě, Vídni) a mnoho významných budov se v tento den nasvítil na červeno.

U nás tuto iniciativu pořádá Česká biskupská konference s Ekumenickou radou církví v ČR a Federací židovských obcí v ČR. Celá akce bude zakončena benefičním koncertem v Betlémské kapli, který bude také přenášán Televizí Noe.

Převzato z internetu

LITANIE ZA DUŠE V OČISTCI

Modlitba za zemřelé je základní projev lásky k těm, kdo nás předešli na věčnost. Formy jsou různé. V dobách Makabejských válek to bylo formou obětí, v naší době to projevujeme skrze modlitbu třeba následujících litaní či jiné modlitby za zemřelé.

Smiluj se, Pane, nad dušemi, které trpí v očistci, a pomoz:

Mým milým rodičům,
můj Ježíši, milosrdenství!
 Mým sourozencům a příbuzným,
můj Ježíši, milosrdenství!
 Mým přátelům a představeným,
můj Ježíši, milosrdenství!
 Mým vychovatelům, učitelům a duchovním vůdcům,

Všem kněžím katolické církve,
 Všem řeholníkům a řeholnicím,
 Všem dobrodincům duše i těla mého,
 Všem, kterým jsem povinen láskou a modlitbou,
 Všem, kterým jsem na duši i na těle uškodil,
 I těm, kteří mi ublížili,
 Všem duším, které Tě zvláště milovaly,
 Těm, kteří jsou nejbližší spasení,
 Těm, kteří po Tobě neuvěřitelně touží,
 Těm, kteří nejvíce trpí,
 Těm, kteří jsou nejdále vysvobození,
 Těm, kteří jsou nejpouštěnější,
 Těm, kteří se mnoho modlili za zemřelého,
 Těm, kteří o stavbu a výzdobu kostelů pečovali,
 Obhájčům svaté víry,
 Ze zvyku hřešícím a jen zázrakem milosti zachráněným,
 Malověrným, kteří přijímání svátostí zanedbávali,
 Lehkomyslným, kteří čas svůj promarnili,
 Vlažným v modlitbě,
 Líným v konání dobrých skutků,
 Těm, kteří otáleli se svou spásou a náhle zemřeli,
 V boji padlým,
 V moři pohřbeným,
 Při živelných pohromách zahynulým,
 Bez svátostí zesnulým,
 Všem, kteří dnes nebo zítra zemřou,
 Mé vlastní ubohé duši, až se jednou před Tvým soudem objeví.
 V.: Odpočinutí věčné, dej všem věrným zemřelým, ó Pane,
 R.: *A světlo věčné ať jim svítí, ať odpočívají v pokoji. Amen.*
 Sláva Otci i Synu i Duchu svatému,
jako byla na počátku i nyní i vždycky a na věky věků. Amen.
 Modleme se:
Bože, Tys vzal svého Syna, Vítěze nad smrtí, do své věčné slávy; vysvobod' z područí smrti také naše zemřelé, aby viděli Tvou slávu a byli navěky spojeni s Tebou, svým Stvořitelem a Obnovitelem. Skrže Krista, našeho Pána. Amen.

*Převzato a upraveno:
 Litanie, Matice cyrilometodějská,
 1998*

SVĚDECTVÍ

LEKCE

Jednoho pondělního rána Ježíš procházel ulicemi Turína. Měl těžkou tašku s nákupem. Donesl ji do bytu jedné stařenky, která bydlela ve čtvrtém patře bez výtahu. Pak se zastavil na poště a přeložil jedné černošce, která neuměla italsky, obsah důležité listiny. Pak dvě hodiny tlačil parkem vozík s ochrnutým mladíkem – tohle si přál ten mladík už dávno. Navštívil v nemocnici ženu, která tam ležela se zhoubným nádorem a neměla nikoho, kdo by tam za ní přišel. Skočil s jedním chlapcem, který měl ze skoku strach a jemuž se všichni smáli, z metrového skokanského můstku do vody. Spal celou noc skrčený na lavičce vedle jednoho opilého vousáče, zahříval ho, aby neprochladl. Ráno se pak vytratil.

Žádný novinář nezaznamenal, že byl Ježíš v Turínu. Ale ta stařenka, ta černoška, ten ochrnutý mladík, ta nemocná i ten chlapec – ti všichni, kteří ho potkali, říkali: „Včera byl krásný den. Potkal nebo potkala jsem jednoho tak laskavého člověka.“

Všichni můžeme „dělat Ježíše“. Ale nikdy to nebude pohodlné.

Bruno Ferrero, Ptačí zpěv pro duši

RANNÍ MODLITBA

(Pro lidi požehnaného věku)

Když se ráno probudím,
 rozhlédnu se kolem sebe,
 jestli už snad nespátřím
 u postele samo nebe.

Nerada bych zemřela,
 jen tak v noci, nenápadně,
 i když by se doktorům
 ulevilo asi hodně.

Pak se chvilku zaposlouchám,
 zamyslím se, zdali se
 k mým neduhům ze včerejška,
 nové nepřidaly se.

Pak se modlím ranní chvály,
 slyš mě, Pane, chvíličku,
 díky ti za nové ráno,
 i když si tu tkaničku

na botě už nezavážu,
 nenavléknu punčochy,
 utěšíš mě v mojí bídě,
 Pane Bože jenom ty.

Bruno Ferrero, Balzám pro duši

Z HISTORIE

SVATÝ HOSTÝN

Pro každého poutníka návštěva Svatého Hostýna znamenala slavnost. Nejvýznamnější a nejslavnější poutí však bylo putování ke korunovaci Panny Marie a jejího Dítěte. Celý kopec byl vyzdobený a samotný chrám byl okrášlen mozaikou nad hlavním vchodem. Nadešel slavný den 15. srpna 1912. Na pouť přišlo 100 tisíc poutníků poklonit se Královně. Dalšíh 100 tisíc přišlo během roku.

Svatý Hostýn kypěl horlivostí a úctou k Panně Marii. Přicházeli další poutníci, někteří z daleka, a chtěli tu strávit několik dní. Bylo nutné postavit pro ně poutní domy se zařízením k delšímu pobytu a také zajistit bezpečnější a pohodlnější přístup na temeno kopce. V roce 1932 byla dokončena nákladná stavba silnice, která spirálovitě stoupá až pod vrchol kopce. Před průčelím kostela bylo vybudováno mohutné schodiště spojující vrchol kopce s Vodní kaplí a pramenem. Jména dárců vytesaná na vstupní schodiště připomínají štedrost, zájem a hrdost na společné dílo lidí z okolí.

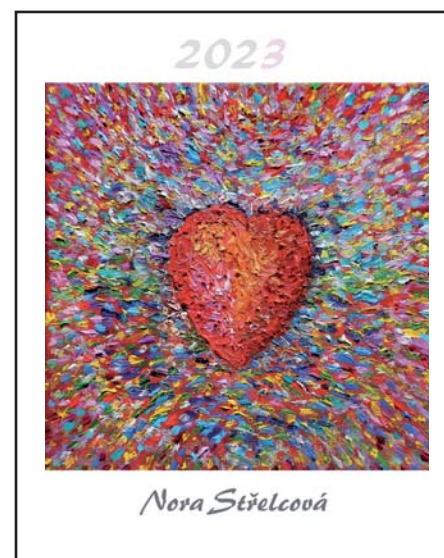
Vyprávění o Svatém Hostýně

UMĚNÍ V NAŠÍ FARNOSTI

NORA STŘELCOVÁ - KALENDÁŘ

Milí farníci, prosíme, podpořte zakoupením krásného a inspirativního kalendáře na rok 2023 naši farnici a malířku Noru Střelcovou. Děkujeme.

(Možnosti koupě: v brumovském kostele, v Kulturním domě Brumov a v Papírnictví - hračky Miklasová)

SVATÍ

Sv. Ondřej

SV. ONDŘEJ (30. 11.)

Pocházel z Betsaidy ležící na severovýchodním břehu Genezaretského jezera a byl mladším bratrem Šimona Petra. Oba bratři se stali rybáři, stejně jako jejich otec Jan. Rodina se později postupně přestěhovala do Kafarna. Ondřejovým přítelem byl mladší Jan Zebedeův a společně se zařadili mezi učedníky Jana Křtitele. Evangelium nám je ukazuje v jeho společenství při prvním setkání s Ježíšem.

Ondřej podle některých údajů odešel roku 42 do maloasijského kraje. Odtud přešel na pobřeží Černého moře, působil v Bythinii, Sinope a Pontu. Pak prý pokračoval přes Arménii do Kurdistánu a zpět do Arménie. Prošel Skythii, Thracii a přes Makedonii do Řecka. Při těchto cestách, podle legendy, v jednom městě obrátil na víru mladíka proti vůli rodičů, kteří prý řekli, že by raději viděli syna mrtvého než křesťanem. Potom zapálili dům, v němž syn s apoštolem přenocovali. Oheň byl prý zázračně uhašen pouhou sklenicí vody, kterou mladík s vírou použil. Rozeznání příbuzní pak znovu chtěli zaútočit pomocí žebříku, ale pozbyli zrak. Událost prý napomohla k víře dalším.

Všechny zprávy nám ukazují apoštola Ondřeje hlavně jako apoštola řeckého světa. V řeckém městě Patrasu ho místodržící Egeas nechal zatknout a Ondřej byl obžalován, že odvrací lid od bohů a boří jejich chrámy. Následně byl bičován a odsouzen k ukřižování.

Ondřej, podobně jako v Římě jeho bratr Petr, žádal, aby mohl zemřít na odlišném kříži než Ježíš. A tak byl pro něj připraven kříž ve formě velkého X, jehož tvar zůstává nazýván „křížem sv. Ondřeje“. Ondřej byl v Patrasu na kříži připoután provazy, nikoli přibit, snad aby jeho muka byla delší. Umíral po tři dny, a přitom kázal těm, kteří se shromáždili kolem jeho kříže.

Převzato z internetu

Z LITURGIE

13. 11. 2022 33. neděle v mezidobí

„Vytrvalostí zachráníte svou duši.“

1. čtení: Mal 3,19-20a

2. čtení: 2 Sol 3,7-12

Evangelium: Lk 21,5-19

Když někteří mluvili o chrámu, jakými krásnými kameny a pamětními dary je ozdoben, řekl Ježíš: „Přijdou dny, kdy z toho, co vidíte, nezůstane kámen na kameni, všechno bude rozbořeno.“ Zeptali se ho: „Mistře, kdypak se to stane? A jaké bude znamení, že to už nastává?“ Odpověděl: „Dejte si pozor, abyste se nenechali svést! Mnozí lidé totiž přijdou pod mým jménem a budou říkat: ‚Já jsem to!‘ a ‚Ten čas je tady!‘ Nechoďte za nimi! Až pak uslyšíte o válkách a vzpourách, neděste se, neboť to se musí stát napřed, ale nebude hned konec.“ Potom jim řekl: „Povstane národ proti národu a království proti království, budou velká zemětřesení, na různých místech hlad a mor, hrozné úkazy a velká znamení na nebi. Ale před tím vším vztáhnou na vás ruce, budou vás pronásledovat, vydávat synagógám na soud a do vězení, budou vás předvádět před krále a vladaře pro mé jméno. To vám dá příležitost k svědectví. Vezměte si tedy k srdci toto: Nepřipravujte se předem, jak se hájit. Vždyť já vám dám výmluvnost i moudrost, které nedovedou odolat ani odporovat žádní vaši protivníci. Budete zrazováni i od vlastních rodičů a sourozenců, příbuzných a přátel, a některé z vás usmrtí. Budete pro mé jméno ode všech nenáviděni. Ale ani vlas z hlavy se vám neztratí. Vytrvalostí zachráníte svou duši.“

Ozvěna slova:

Očekávání konce světa bylo v dějinách vždy živé. Má své kořeny už v evangeliích a samotný Ježíš o něm hovoří. Kupodivu nevyvolává žádnou paniku, ale na druhé straně ani nene-

chává ve sladké nevědomosti. Předkládá budoucnost na rovinu, ale zároveň posiluje důvěru, že žádné katastrofy, války a pronásledování nebudou mít poslední slovo. To bude mít ten nejsilnější – Bůh. To, co se dnes děje kolem nás, snadno může zhroutit naše jistoty a naděje v Boha. Mohou se nám v hlavě zrodit myšlenky: Může Bůh zapomenout na své milované dítě? Zapomene snad matka na dítě, které zrodila? Bůh přece řekl: „I kdyby na tebe zapomněli, já na tebe nezapomenu. Hle, vyryl jsem si tě do dlaní.“ Kdo a co nás tedy může odloučit od jeho lásky? O tom píše sv. Pavel v Listu Římanům, že od lásky boží nás nemůže odloučit nikdo a nic. A on ví, o čem mluví. Jeho svědectví je velmi silné, vytříbené ohněm pronásledování. Ježíš slibuje, že nás neopustí ani v těch nejkřivějších situacích a na oplátku vyžaduje pouze jediné - naši důvěru. Tu můžeme posilovat slovy žalmisty: Bůh je naše útočiště a síla, osvědčil se jako nejlepší pomocník v nouzi. Proto se nebojíme, i kdyby se kácela země, i kdyby se hory řítily do hlubin moře. Ať se bouří moře, pění jeho vody, ať se třesou hory, když se moře vzdouvá, s námi je Hospodin zástupů, Bůh Jakubův je naší tvrzí. Tato slova si můžeme opakovat tváří v tvář všem možným nejistotám, hrozbám, zprávám o válkách, epidemiích, apokalyptických hrůzách. **Uprostřed všech nejistot Boží slovo zůstává jistotou.**

OTČE NÁŠ

Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvět se jméno tvé. Přijď království tvé. Bud' vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny, jako i my odpouštíme našim viníkům a neuved' nás v pokušení ...

JAK SE CHYTAJÍ OPICE

Lovci vymysleli pozoruhodný způsob, jak chytat opice. Když v pralese objeví místo, kde se opice scházejí nejčastěji, zakopou do země kokosové ořechy s otvorem malým právě tak pro opičí ruku. Potom dají do ořechů hrst rýže nebo sladkých bobulí.

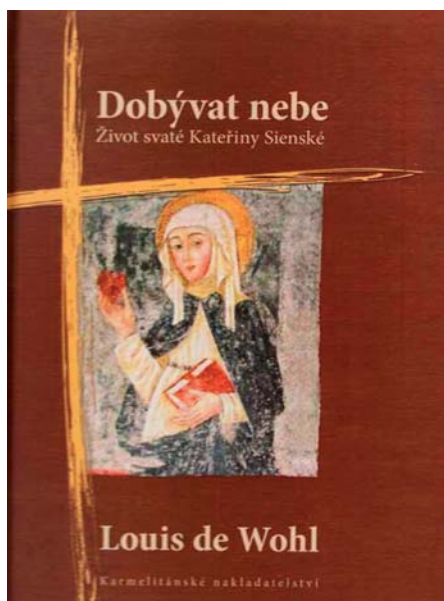
Jakmile lovci odejdou, opice se začnou sbíhat. Jsou jako vždycky zvědavé a prohlížejí si kokosové ořechy. Když vyčeničají skryté dobroty, strkají ruce do otvorů a nabere si plnou hrst dobrot. Velikost otvoru v ořechu je ale dobře promyšlená. Prázdná ruka jim projde, kdežto plná ne. Opice tahají a tahají ...

Namáhají se ze všech sil, ale ani na chvíli je nenapadne otevřít ruku a pustit, co drží v hrsti. Na to čekají v úkrytu lovci. Vrhnou se na opice a snadno je pochytají.

Kolik lidí ztratí pravý život, protože se bojí otevřít pěst, ve které svírají něco, co pokládají za nejdůležitější, co je ale přitom zbytečné. Eleganťáci a usměvaví lovci nikdy nespí. Kladou své pastí do barevných časopisů, na obrazovky i do výkladních skříní na ulici. Tak se rodí lidé se zavřenými pěstmi a vyhaslým srdcem. Boží děti jim ale do pastí nepadnou.

Bruno Ferrero, Otče náš

INSPIRACE K ČETBĚ

DOBÝVAT NEBE Život svaté Kateřiny Sienské

Autor: Louis de Wohl

Vyprávěním slavného romanopisce před námi jakoby ožívá Kateřina ze Sieny (1347-1380), jedna z nejpozoruhodnějších žen dějin církve. Byla dcerou prosperujícího barvíře ze Sieny a jeho ženy, předposlední z jejich pětadvaceti dětí. Když odmítla manželství a trvala na tom, že se zcela zasvětil Bohu, snažili se jí v tom všemožně zabránit. Kateřina ale zůstala neoblomná a v mladém věku vstoupila do třetího řádu sv. Dominika (nikoli však do kláštera). Neměla žádné vzdělání,

ale byla obdařena mimořádnou vlitou moudrostí od Boha a velkou láskou k Bohu i k lidem. Nejprve žila několik let v domě své rodiny a intenzivně se věnovala modlitbě, měla mnohé mystické zkušenosti. Později se kolem ní začal shromažďovat okruh jejích duchovních dětí, laiků i kněží. Její posláním postupně přesáhlo hranice rodného městečka: smiřovala válčící italské městské státy, burcovala vlažné církevní preláty i prosté věřící, dokonce se jí podařilo přimět papeže, aby se po létech vrátil z Avignonu do zpustlého Říma. Spisy a dopisy, které diktovala, vynikají úžasnou duchovní vroucností, hloubkou a duchovní autoritou, jakou známe jenom z děl mystiků. Roku 1970 ji papež Pavel VI. jmenoval učitelkou církve a roku 1999 ji Jan Pavel II. prohlásil za spolupatronku Evropy.

Louis de Wohl (1903-1961) je německo-britský katolický spisovatel. Do roku 1935 žil a tvořil v Německu, odkud kvůli nesouhlasu s Hitlerovou politikou odešel do Velké Británie. Napsal více než padesát knih, z nichž šestnáct bylo zfilmováno. Proslavila ho zejména úspěšná série románů o svatých.

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY

Evangelizační úmysl:

Za děti, které trpí.

Modleme se, aby děti, které trpí, především žijící na ulici, oběti válek a sirotci, měly přístup ke vzdělání a mohly znovu zažít srdečnost rodinného prostředí.

Národní úmysl:

Za návštěvníky hřbitovů.

Modleme se za všechny, kdo vzpomínají na své zesnulé, aby se otevřeli víře ve věčný život.

ÚMRTÍ P. ELIAS VELLY

10. října 2022 odešel na věčnost **P. Elias Vella**, františkánský kněz z Malty, který dlouhou dobu působil také v České republice a na Slovensku. Vedl semináře, duchovní obnovy často zaměřené na vnitřní uzdravení. Před pár lety přijal pozvání i do naší farnosti. Je autorem také mnoha knih. Jeho dílo a odkaz budou jistě žít i dál.

Redakce Fm

BLAHOPŘÁNÍ

„Jsem stejný včera, dnes i navěky. Přijímej mou lásku neustále. Potřebuješ ji v každé chvíli.“

Hodně lásky a radosti přejeme vám milí oslavenci, kteří slavíte v tomto krásném listopadovém měsíci.

Fm

NĚCO PRO ZASMÁNÍ

- Co dělá sedmnáct blondýnek před kinem? Čekají, až přijde ještě jedna, protože film je přístupný až od osmnácti.

- Pohovor u Českých drah: „Dobrý den, já se hrozně omlouvám za zpoždění...“ „Jste přijat!“

- Angličan se ptá Čecha: „Po které straně tu jezdíte? Po levé, nebo po pravé straně?“ Čech mu odpoví: „Mezi dírami, kamaráde...“

- „Tak co, poslechl jste mne a spal jste o dovolené při otevřeném okně, pane Breburdo?“ „Ano, pane doktore.“ „A obtíže zmizely?“ „Ne, jen hodinky, peněženka a jeden oblek.“

MŠE SV. V SIDONII

- 5. 11. Za rodiče Marii a Karla Minářovy a syna Pavla
- 12. 11. Za rodiče Valentovy
- 19. 11. Za rodiče Marii a Jindřicha Kostkovy
- 26. 11. Za Pavla Poláčka

ÚMYSLY MŠÍ SV. NA MĚSÍC LISTOPAD 2022

1.	ÚT	7.30 17.00	Za + Marii a Josefa Hamšíkovy, + rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
2.	ST	7.30 17.00	Na úmysl sv. Otce Za všechny věrné zemřelé
3.	ČT	17.00	Za + rodiče Poláchovy, Fojtíkovy, jejich + děti a duše v očistci
4.	PÁ	7.30 17.00	Za nemocné Za + rodiče Anežku a Josefa Strnadovy, + rodiče z obou stran, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
5.	SO	7.30	Za živé a + členy živého růžence
6.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + rodiče Divošovy, syna, dceru, 3 zetě a Boží požehnání pro živou rodinu Za + manžela Václava Fojtíka, + z rodiny, Boží pomoc a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za farníky
7.	PO	7.30	Za + Martina Kortu (25. výročí) a Boží ochranu pro živou rodinu
8.	ÚT	17.00	Za + Františka Pindáka, + rodiče z obou stran, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
9.	ST	17.00	Za živou a + rodinu Manovu, Káčerovu, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
10.	ČT	17.00	Za + Martina a Elišku Slávikovy, rodiče Kráčmarovy, Slávikovy a duše v očistci
11.	PÁ	17.00	Za + rodiče Kolínkovy, Fojtíkovy, rodinu Novákovu, Struhařovu, ostatní příbuzenstvo a Boží ochranu pro živou rodinu
12.	SO	7.30	Za + Václava Holbu, + Václava Nováka, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
13.	NE	7.30 9.00 15.00	Za + rodiče Bartošákovy z Ned. Lhoty, jejich + sourozence, + rodiče Lukšíkovy, jejich + sourozence a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
14.	PO	7.30	Za + Josefa Bližňáka, jeho + bratra a rodiče
15.	ÚT	17.00	Za + Aloise a Františku Kostkovy, + syna, + zetě, rodiče z obou stran a Boží požehnání pro živou rodinu
16.	ST	17.00	Za živnost Pavly a Bohumila Miklasových, poděkování za milosti, zaměstnance a vedení Duchem svatým
17.	ČT	17.00	Za + Bohuslava a Marii Sukané, + syna a duše v očistci
18.	PÁ	17.00	Za + rodiče Florešovy, + syny Antonína a Josefa, + snachu Marii, + zetě Ladislava a Boží požehnání pro živou rodinu
19.	SO	7.30	Za + Milana Mituníka, + rodiče Mituníkovy, Lysákovy, Šuráňovy a živou rodinu
20.	NE	7.30 9.00 10.30	Na poděkování Pánu Bohu za 40 let společného života manželů Macháčových, s prosbou o Boží požehnání a ochranu Panny Marie do dalších společných let Za + Václava Jelínka, dvoje + rodiče, jejich + děti, duše v očistci, Boží požehnání a ochranu Panny Marie pro živou rodinu Za farníky
21.	PO	7.30	Za + syna Marka, + otce Stanislava a Boží požehnání pro živou rodinu
22.	ÚT	17.00	Za + Marii Lysákovou, + manžela, děti, Aloise a duše v očistci
23.	ST	17.00	Na poděkování Pánu Bohu za 60 let společného života manželů Krahulcových, za přijatá dobrodiní a milosti, s prosbou o požehnání do dalších let
24.	ČT	17.00	Na poděkování za všechny přijaté milosti pro rodinu Liškovu, Manišovu, Šebákovu, Esteřákovu a Skálovu, za duše v očistci, s prosbou o Boží požehnání
25.	PÁ	17.00	Za + Františku Strnkovou (1. výročí), + manžela Josefa a živou rodinu
26.	SO	7.30	Za + Slavomíra a Evu Jedličkovy, duše v očistci a živou rodinu
27.	NE	7.30 9.00 10.30	Za + Karla Jelínka, 3 + sestry, 2 + bratry, + rodiče Lysáčkovy, Bártlovy, Marii Hořákovou a Boží požehnání pro živou rodinu Za farníky
28.	PO	6.30	
29.	ÚT	17.00	Za + Dalibora Polčáka, jeho + otce, + prarodiče, duše v očistci a Boží požehnání pro živou rodinu
30.	ST	17.00	Za + manžela, + rodinu Macků, Obadalovu a Boží požehnání pro živou rodinu

- Farní měsíčník vydává římskokatolická farnost v Brumově-Bylnici, PSČ 763 31, tel.: 577 330 326. ● Neprodejné.
- Náklad 700 výtisků. ● Uzávěrka do 10. každého měsíce. ● Za redakci Petra Rajová, e-mail: rajova.p@centrum.cz
- Grafická příprava: PHM studio